

skyttelseslov og ikke noget andet for de private Teatre, og hvilken Interesse Tinget her skulde have af at lave en saadan Beskyttelseslov for de private Teatre, forstaar jeg egentlig ikke. Jeg maa udtale min Beklagelse over, at de ærede Forslagsstillere ikke have taget Hensyn til mine Bemærkninger ved Sagens 1ste Behandling, thi naar det er deres Hensigt, at de, som de sige, ville opretholde *status quo*, saa er det ikke nok, mener jeg, at man tager Hensyn til de Bestemmelser, der i Lov af 12te April 1889 vedrøre de private Teatre. Det forekommer mig, at man med samme Ret kunde have fordret, at de ærede Forslagsstillere havde taget Hensyn til de Bestemmelser i den nævnte Lov, som vedrøre det kongelige Teater. Det er jo bekendt, at naar der ikke sker en Forandring med Hensyn til det kongelige Teaters Pligtrepertoire, ville de Stykker, som det kongelige Teater ikke har opført af dette, med Udløbet af dette Aar blive stillede til fri Raadighed for de private Teatre. Jeg synes derfor, det havde været mere hensynsfuldt, om man havde forlænget Tidspunktet for Udløbet af det kongelige Teaters Pligtrepertoire paa lignende Maade, som man forandrer Bestemmelsen med Hensyn til de private Teatres Privilegier, thi først da kan man sige, man opretholder *status quo*. Det Spørgsmaal hører imidlertid ikke under den højtærede Justitsminister. Det Spørgsmaal skulde jo have været varetaget af hans Kollega Kultusministeren, men da den højtærede Justitsminister lod formode, at han vilde stille Ændringsforslag til denne Sag i det andet Ting, vil jeg henstille, om han ikke vil forhandle med sin Kollega Kultusministeren, saa at, naar man endelig vil opretholde *status quo*, det da sker ikke blot for de private Teatres, men ogsaa for det kongelige Teaters Vedkommende. Statsteatrets Interesser forekommer det mig, at dette Ting særlig skulde have for Øje, da Vanskelighederne i økonomisk Henseende have vist sig at være saa store ved det kongelige Teater. Saaledes som Sagen foreligger, kan jeg ikke stemme for det foreliggende Lovforslag.

Philipsen: Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen) sædvanlige Skarp-sindighed har svigtet ham i denne Sag, og at ingen af de to Bemærkninger, han fremsatte, ramte. Han gjorde den Indvending mod det nærværende Lovforslag, at det var en Beskyttelse for de private Teatre. Det

er jo ganske galt. Tværtimod. Meningen med Lovforslaget er jo netop, at vi ville være os imod, at der bliver tildelt de nærværende Privatteatre en saadan Udvidelse af deres Privilegier gennem den Frihed, som Justitsministeren faar efter 1ste Oktober i Aar, idet en saadan Udvidelse af Privilegierne vilde blive en Hindring for en friere Udvikling af Teaterforholdene i Danmark. Det er saa langt fra, at dette Forslag vil være nogen Beskyttelse for de private Teatre, at det tværtimod vil indskrænke Muligheden af at yde dem en saadan Beskyttelse, som vi ikke ønske, de skulle have. For det andet har det ærede Medlem ogsaa ganske Uret, naar han ud fra mit her udtalte Ønske om at bevare *status quo* paa Lovgivningens Omraade gør et lignende Krav gældende om at bevare *status quo* for det kgl. Teaters faktiske Stilling over for sit Repertoire. Disse to Ting have jo slet intet med hinanden at gøre. Spørgsmaalet om det kgl. Teaters Repertoire kan ikke og bør ikke være nogen Hindring for en ny Lovs Tilvejebringelse. Tværtimod er jeg meget tilbøjelig til at tro, at det kunde være en Drivfjeder, et Svinghjul, der kunde sætte denne Sag i Gang, medens det af mig omtalte Spørgsmaal og det Lovforslaget beskæftiger sig med, Privatteatrenes Stilling efter den Opfattelse, der gjordes gældende i 1888—89, og som ogsaa kom frem under den nærværende Sags Behandling, vilde være en saadan Hindring. Altsaa, jeg har været fuldt berettiget til at paaberaabe mig Hensynet til Bevarelsen af *status quo* for vort Lovforslag, og det ærede Medlem er ikke berettiget til at gøre noget lignende gældende med Hensyn til Nationalteatrets Repertoire. Med Hensyn til den højtærede Justitsministers Udtalelse kan jeg naturligvis kun paaskønne, at han ikke stiller sig afvisende over for Tanken i Lovforslaget, som Forslagsstillerne tillægge en vis Betydning. Det er imidlertid en ganske selvfølgelig Ting, at 11 Forslagsstillere, der høre til meget forskellige Partier, ikke paa en saadan Maade kunne tale gennem deres Ordfører, som det ellers kunde være Tilfældet, og jeg er derfor ganske ude af Stand til at sige, hvorledes Forslagsstillerne ville stille sig til de Ændringsforslag, som den højtærede Justitsminister har bebudet. Jeg vil være lige saa glad, hvis Forslaget gik igennem uden disse Ændringer. Jeg tillægger dem dog for mit Vedkommende ikke nogen saadan Vægt, at de skulle være nogen væsentlig Hindring for Forslaget, hvis det viser sig, at man paa et andet Sted er